

Arrest

**nr. 48 397 van 22 september 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 9 juli 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 maart 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart op 6 oktober 2000 als minderjarige samen met zijn moeder het Rijk te zijn binnengekomen.

Op 9 oktober 2000 diende verzoekers moeder voor zichzelf en voor verzoeker (toen minderjarig) een asielaanvraag in. Op 12 april 2001 neemt het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Op 13 augustus 2008 wordt verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaar.

Op 5 maart 2009 wordt verzoeker in vrijheid gesteld en wordt hem een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

Op 18 juni 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 16 maart 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 18 juni 2010. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.06.2009 werd ingediend door:

M.V. (...)

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Het door betrokkene voorgelegde stuk met name zijn geboorteakte kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde" (RVV nr. 11.335 van 19.05.08)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de artikelen 8 en 62 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

"1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten. Aanvankelijk volstond voor bepaalde verwijderingsmaatregelen een loutere motivering door verwijzing. Zo vermeldt artikel 8 van de Vreemdelingenwet dat het bevel om het grondgebied te verlaten, om als voldoende gemotiveerd te worden beschouwd, enkel moet verwijzen naar de specifieke bepaling in artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Art. 39/56 eerste lid Vreemdelingenwet. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en Concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn. Aangezien de Wet Motivering Bestuurshandelingen ook toepasselijk is in het domein van het

vreemdelingenrecht, moet de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke gegevens vermelden waarom zij meent één van de criteria in artikel 7 te kunnen invoeren. Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de formele motiveringsplicht

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. De motivering is vaag en tevens ontbreken de feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing. Daarnaast is de motivering stereotiep en gestandaardiseerd. De summier gegeven motivering in de beslissing d.d. 18 juni 2010, kan van toepassing zijn op iedere persoon die een dergelijke beslissing krijgt. Nergens blijkt dat het specifiek op hem van toepassing is. Enkel de persoonlijke gegevens van de verzoekende partij, vermeldt in de beslissing, geven hier uitsluitend over. Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 8 van de Vreemdelingenwet geschonden. Bovendien motiveert verzoeker thans waarom hij niet in het bezit is van een nationaal paspoort en voegt tevens een document in bijlage om aan te tonen dat hij moeilijk een reistitel kan bekomen. Tenslotte is verzoeker als minderjarige naar België gekomen. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De Raad stelt vast dat de juridische en de feitelijke motieven die de bestreden beslissing onderbouwen eenvoudig in deze beslissing kunnen worden gelezen. Er wordt immers verwezen naar artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geduid dat verzoeker niet de vereiste identiteitsdocumenten heeft voorgelegd, om te voldoen aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden zoals ze zijn voorgeschreven door dit artikel van de Vreemdelingenwet. Tevens wordt gemotiveerd waarom de door verzoeker ingediende geboorteakte niet kan worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. De bestreden beslissing gaat aldus in op de door verzoeker ingediende documenten. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij meent dat enkel uit de persoonlijke gegevens van verzoekende partij zou kunnen worden afgeleid dat de bestreden beslissing op hem van toepassing is. Verzoeker kan ook niet in redelijkheid twijfelen aan het feit dat de bestreden beslissing aan hem is gericht en op hem van toepassing is, nu zijn naam, geboortedatum, geboorteplaats en nationaliteit in de bestreden beslissing zijn vermeld. Verzoeker kan derhalve evenmin voorhouden dat de motivering stereotiep of gestandaardiseerd is. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat, zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en gekleurde motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171). Ook het feit dat de motivering summier is, laat niet toe te besluiten dat niet voldaan is aan de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet of de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Het determinerende motief waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, wordt immers duidelijk vermeld. Tevens dient te worden benadrukt dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen te worden vermeld (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1999, 167-168). Een schending van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Verzoeker lijkt nog te willen aangeven dat een ruimere motiveringsplicht voortvloeit uit artikel 8 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling heeft evenwel betrekking op beslissingen die worden genomen met toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, terwijl de bestreden beslissing genomen werd op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verwijzing naar de artikelen 7 en 8 van de Vreemdelingenwet is in voorliggende zaak dan ook niet dienstig.

Waar verzoeker tenslotte nog stelt dat hij thans motiveert waarom hij niet in het bezit is van een nationaal paspoort en tevens een document in bijlage voegt om aan te tonen dat hij moeilijk een reistitel kan bekomen, daar hij tenslotte als minderjarige naar België is gekomen, stelt de Raad vast dat verzoeker eerder de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Verzoeker lijkt hiermee te verwijzen naar zijn uiteenzetting van de feiten waar hij stelt *"in casu is het van belang te vermelden dat verzoeker als minderjarige naar België is gekomen. Om deze reden kan hij dan ook geen paspoort of een gelijkgestelde reistitel bekomen en zodoende was hij niet in de mogelijkheid een kopie van zijn internationaal erkend paspoort bij zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet*

voegen. In bijlage wordt tevens een attest van de ambassade gevoegd om zodoende aan te tonen dat het moeilijk is voor verzoeker om een paspoort te verkrijgen.”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker dit niet heeft vermeld bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf en ook het attest van de ambassade niet heeft ingediend. Verzoeker geeft zelf aan dat hij ‘thans’ motiveert waarom hij geen paspoort of gelijkgestelde reistitel kan bekomen. Verweerder was aldus niet op de hoogte van deze gegevens bij het nemen van de bestreden beslissing zodat verzoeker hiermee niet aantoont dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beslissing is gekomen. Het kan verweerder niet ten kwade worden geduid geen rekening te houden met gegevens waar hij geen kennis van heeft.

Een schending van de motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig september tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. VANDERSCHOMMEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VANDERSCHOMMEN

N. MOONEN